

[Lars M. Olsen.]

klager, at de Jensen-Brobyske synspunkter har haft så stærke fortalere indenfor venstre. Det ærede medlem var ikke selv medlem af udvalget, men i hvert fald hans ånd var det. Jeg vil heller ikke undlade at udtrykke beklagelse over, at det konservative folkeparti ligeledes har ment at måtte gå imod dette håndslag til kunstnerne. De to partier henviser til, at de forpligtelser, som det offentlige måtte have overfor kunsten og kunstnerne, må indfries ad sædvanlig bevilgningmæssig vej. Det kan lyde overmåde smukt, men en sådan udtalelse indeholder i virkeligheden ingenting. Denne mulighed har jo foreligget hele tiden, især siden daværende statsminister Staunings opfordring i 1942; den omtales bl. a. i det lille skrift, der udkom i anledning af kunstkommissionens nedsættelse. Statsministeriet rettede da til samtlige departementer en opfordring til ved opførelse af bygninger og lignende at søge kunstneriske formål tilgodeset. Altså, den mulighed har foreligget i hvert fald siden 1942, men der er ingen ting sket, og der ville formentlig ingen ting ske, hvis man fortsatte linien, sådan som venstre og det konservative folkeparti ønsker det. Ingen verdens ting vil der ske; beløbsmæssigt vil indsatsen kunne skrives med et eneste tal, nemlig et stort rundt nul.

Jeg har normalt meget stor respekt for det ærede medlem hr. Kristen Amby — som har fortalt mig, at han desværre ikke kan være tilstede her i dag. Som regel har man, i hvert fald har man ofte det indtryk, at de mere positive sider af en sag til syvende og sidst overmander det ærede medlem; men det har desværre ikke været tilfældet ved behandlingen af nærværende lovforslag. Jeg beklager det. Man kunne som sagt vente, at venstre ikke ville være med. Men jeg havde hele tiden håbet, at det konservative folkeparti ville overmande sig selv. Nu er det ikke sådan, at vi her fra folketingets side, overhovedet fra de offentlige myndigheders side, normalt giver os af med at kaste penge i grams til støtte for kunstnere eller tilsvarende formål.

Disse mennesker, disse grupper har — det har vi næsten allesammen i udvalget måttet erkende — altfor ofte måttet løbe panden imod en mur. Det har været meget svært at rejse penge til kulturelle bevillinger; fik

man endelig sådanne midler fremskaffet, var det altid meget små beløb, og som oftest blev de fileet bort af budgettet, når mere såkaldte finanskyndige mennesker skulle se på de opstillede tal. Det er som sagt mit indtryk, at det ville komme til at gå på præcis samme måde, hvis vi ikke nu, som det heldigvis sker, gennemførte undervisningsministerens forslag om oprettelse af Statens kunsthøjsskole.

Jeg gjorde under sagens første behandling nogle bemærkninger om den kunst, der mødte os forskellige steder i landet, og fremhævede især det strålende eksempel, som byen Aarhus har vist os på at placere kunsten. Jeg nævnte også nogle mindre gode eksempler; jeg pegede bl. a. på den skulpturelle opsætning i Tivoli. Det ærede medlem hr. Halfdan Hendriksen har ved en senere lejlighed gjort mig opmærksom på, at der netop i den pågældende park ved rejsningen af den store koncertsal er taget meget vidtgående kunstneriske hensyn, og jeg er tilbøjelig til at give det ærede medlem ret heri. Men det var heller ikke denne sal, jeg tænkte på, det var simpelthen de figurer, som er opstillet derovre. Jeg håber, at det ærede medlem, der, efter hvad jeg forstår, har en del at gøre med Tivoli, vil gøre sin indflydelse gældende, så at vi derovre får noget, der svarer nogenlunde til, hvad man kan kalde god kunst.

Jeg håber, at denne lov må indvarsle en ny æra. Nu har staten og forsåvidt også kommunerne ordet. Jeg håber, at de vil gøre brug af loven, så at den kan blive en løftestang. Det er et ja til kunstnerne, desværre ikke det fuldtonende ja, som man kunne have ønsket. Også de forskellige institutionsledere og lederne af de forskellige departementer må være klar over, at der påhviler dem et ansvar på dette område.

Af det materiale, der er tilgået udvalget fra ministerierne, fremgår det, at der tilsyneladende er et meget stort behov for disse penge. Jeg kan kun hilse det med tilfredshed og håbe, at man vil gøre brug af loven i overensstemmelse med bestemmelserne.

Udvalgsarbejdet har været meget langvarigt, men som allerede berørt desværre ikke tilsvarende resultatrigt.

Jeg skal med disse ord anbefale lovforslagets gennemførelse.